

Manifest UPEC 2017

En l'interval sorgeixen monstres

Entre els cercles progressistes, poques notícies han sigut tan ben rebudes com el final de l'any 2016. Un any que ha estat, sens dubte, un *annus horribilis* per als vells ideals republicans de llibertat, igualtat i fraternitat.

La quasi victòria de l'extrema dreta a les eleccions presidencials d'Àustria, l'auge de la intolerància religiosa arreu d'Europa i el Pròxim Orient, l'extensió dels conflictes bèl·lics, la desastrosa gestió de la crisi dels refugiats d'Orient Mitjà per part dels governs europeus, la victòria del "sí" al referèndum del Brexit, el rebuig en referèndum a l'acord de pau de Colòmbia, l'avenç de l'autoritarisme a Europa de l'Est (i, cada cop més, a Europa en general) i, com a colofó, la victòria de Donald Trump a les eleccions presidencials nord-americanes han dibuixat el mapa d'una revolta contra l'ordre global establert, però en un sentit diferent del que les esquerres esperaven: no demanant més, sinó menys igualtat. No demanant un món més fraternal i unit, sinó reivindicant que els vells Estats-nació tornin a enfortir-se i a enfortir les seves fronteres. No demanant un major control democràtic global sobre els grans poders privats, sinó erosionant els pocs instruments disponibles per a aquest control.

El problema que s'acabés 2016 és que començava 2017. L'any en què Marine Le Pen ha estat a un pas d'arribar a la presidència de la República Francesa, i en què l'extrema dreta podria consolidar-se a Alemanya. Els monstres que els demòcrates europeus creien haver enterrat l'any 1945 estan sortint de les seves tombes. Però les esquerres no poden perdre de vista que si aquests monstres ressurgeixen és perquè estem en un canvi d'època; en un cicle de transformacions que encara no s'ha tancat i on tot està obert a revisió.

És la coneguda cita de Gramsci: "*la crisi consisteix justament en què el vell mor i el nou no pot néixer, i en aquest interregne es verifiquen els fenòmens morbosos més diversos*". Ens trobem en un d'aquests interregnes; en un interval entre el vell ordre que desapareix i el nou que encara ha de néixer. Els monstres apareixen, precisament, per participar en la disputa per la construcció d'aquest nou món. Aquest és el terreny de batalla que les esquerres tenim per davant. Per participar en aquesta batalla, el primer que necessitem fer les esquerres és entendre, precisament, que el vell món es mor. Cap línia d'acció de les esquerres pot estar basada en mirar el retrovisor. Per bé o per mal, ni podem tornar al passat, ni podem pensar el futur en termes de realitats que s'han evaporat.

Ja no vivim al món de la Guerra Freda, i les velles formes de pensar l'ordre geopolític en termes bipolars (en un sentit o en un altre) ja no funcionen per saber per on transiten els camins del progrés humà. La defensa de l'Estat del Benestar no pot seguir basant-se en una actitud resistencialista, sinó en la formulació i defensa de propostes que serveixin per enfortir l'Estat del Benestar en un món que ja no és el dels anys 1950. El sindicalisme ha de tornar a convertir la classe treballadora en un actor amb força, per tal de definir un model econòmic que incorpori polítiques predistributives en tots els seus vessants, com a complement a les accions redistributives clàssiques. La defensa i l'exercici de la sobirania dels pobles no pot basar-se en mirar de tornar al model d'Estat-nació del segle XIX. Cal anar més enllà, cal no només posar en qüestió els fonaments del vell ordre, sinó construir el republicanisme del segle XXI.

Repensar totes aquestes qüestions, i moltes altres, és una tasca fonamental per a les esquerres. I aquest exercici de reflexió no pot tenir un caràcter purament intel·lectual, sinó que ha de servir per assumir la responsabilitat fonamental de la política: prendre decisions. Les esquerres han de discutir sobre què fer davant la prostitució, l'escalfament global, la robotització, la precarietat, l'economia col·laborativa o l'auge dels autoritarismes. A casa nostra cal encarar també molts debats específics: el futur polític de Catalunya, la plaga de la corrupció o la lentíssima i desigual sortida de la crisi. Les esquerres han de ser capaces de tenir aquests debats de cara i, alhora, de trobar consensos. Només hi ha dues decisions que les esquerres no poden prendre: evitar aquests debats o convertir les discrepàncies dins aquests debats en trinxeres internes de les esquerres.

La UPEC té intenció d'ajudar a aquesta triple tasca:

- pensar el nou món en clau progressista,
- acceptar les discrepàncies en aquest exercici,
- saber forjar consensos i aliances que permetin no només pensar aquest nou món, sinó construir-lo.

En aquest interval entre el vell món que mor i el nou que triga tant a néixer, és essencial que les esquerres tornin a guanyar la capacitat per dibuixar (no només per imaginar) els contorns d'aquest nou món. Aferrar-se al passat, refugiar-se en els somnis o abocar-se al futur sense pensar només tindrà un resultat: que el nou món el construeixin els monstres. Derrotar aquests monstres, salvaguardar la democràcia i guanyar el futur és la responsabilitat històrica de les esquerres en aquest moment de canvi. Si el nostre temps és abundant en amenaces, també és ric en oportunitats. Lluny de ser el moment per a la resignació i la derrota, ara és el moment per a l'esperança. El moment en què les victòries tornen a ser possibles per a la causa del progrés humà.

Barcelona, juliol del 2017